

BLISS HENNING HØREG: DET HARER JEG LIGE NU.
去去去去去去
Millionaire Walter
 Rock.
 Quenneville gik ned på 1070 km i løbet af en tur på skis. Apokalyptisk så meget rummeligt og lyst på 50 km i skibunden var et højdepunkt i det hele taget.

LET OG DET SER JEG LIGE NU
去去去去去去
'Nightmare Before Christmas'
 Animations.
 Mørke Halloween-lige om tåget er det tid til den bedste mesterværk.

Eskild Dohn spillede i årevis sammen med Lars Lilholt. Nu udgiver han sin egen musik for egen regning

SILLEMANDEN

Lonnie Kjer | bt@bt.dk

Han gider ikke lefle for nogen. Slet ikke for laveste fællesnævner. Eskild Dohn insisterer på retten til at skrive musik for voksne. Også selv om han ikke er tyve år længere. Netop derfor.

Han savner begavet popmusik. Og folk, der tager tekster alvorligt. Folk, der har noget at sige og ved, hvorfor de siger det. Ellers savner han ingenting. For han skriver, spiller og synger.

»Jeg bliver ked af det, hvis der er en weekend uden koncerter,« siger manden med ufattelig mange spillejob om året helt alvorligt.

For sådan er det, når man er – og altid har været – spillemand.

Du kender ham måske som såkaldt 'sideman' for Lars Lilholt, som er af bagmændene fra det gamle Aarhus-band Harvest Moon og som sangskriver for andre kunstnere. Nu er han mest bare sig selv, spiller sine egne sange for dem, der vil høre det. Fordi han ikke kan lade være.

'Det er mit sidste drug'

»Jamen, jeg har det i blodet, jeg er addicted til musik, og det har jeg altid været. Det er mit sidste drug, og det bliver aldrig anderledes. Jeg er ikke blevet klog af skade. Heldigvis. Nu

har jeg bare brug for at fortælle mine egne historier i stedet for andres. Kald det bare en voksening.«

Det voksne passer ham rigtig godt. Og hans nye album hedder da også 'Sange for voksne'. Med Dantes - og nu også Dohns - ord er han 'midtvejs på sin bane i livet'. Der, hvor livet er, og midt i det, han kalder for en 'kras realisme'.

»For jeg savner virkelig en realisme. Det er en bydende nødvendighed for mig at skrive ud fra, og jeg tager gerne de slag, der måtte komme, for jeg gider ikke please nogen. Grin eller bliv ramt. Jeg er hudløs og rå, og jeg skriver fra min egen blinde vinkel. Syng I andre bare om alt muligt, men jeg vil syng om, hvordan verden ser ud hos dig og mig og fru Hansen.«

Det gør han så på 'Sange for voksne'. Og det er præcis det, det er.

»Jeg ved godt, at jeg - alene med titlen - nærmest har afskrevet at blive spillet på P4. Men jeg er ikke ung med de unge, for jeg gider ikke forstille mig. Jeg gider begavet musik – og folk, der tager tekster alvorligt. Der skal være plads til voksne tekster, skrevet og fremført af voksne,« siger Dohn og giver et eksempel på det modsatte, der 'i den grad kan sætte hans musikalske pis i kog':

»Jeg vil sent glemme, da jeg så en 8-årig pige i et talentshow syngte Leonard Cohens 'Hallelujah'. Jeg bliver så vred. Der lader man sgu en 8-årig pige syngte en sang om svigt, begær og seksuel besættelse. Det er

uanstændigt, og det vidner om en forfladigelse af tekstbegrebet.«

Handler om historiefortælling

Selv bevæger han sig i troubadourretningen, hvor historiefortællingen er omdrejningspunktet. Og hvor publikummet måske er knap så stort, som han har været vant til.

»Det er til de små koncerter, jeg henter de største oplevelser. Jeg har prøvet alt det andet. Det er fint, det er sjovt, men det er ikke der, nuancerne er, det er ikke der, jeg møder folk rigtigt og i øjenhøjde. Det gør jeg med min egne sange og midt i en stemning, vi er sammen om at skabe.«

Og publikum er der. Han har selv løbet det op gennem flere årtier. Og spørger du ham, er det måden at gøre det på. Langsomt og rigtigt. Men derfor ville han da gerne spilles i radioen.

• ESKILD DOHN

Alder: 45 år.

Spiller bas, guitar, trompet, saxofon, violin mm.

Har spillet med folk som Lars Lilholt, Jette Torp, Inside The Whale, Sigurd Barrett og Bruce Guthro.

Læs og lyt på eskild.dk

” Jeg gider ikke please nogen

Eskild Dohn, musiker

»Jeg er hudløs og rå,« siger Eskild Dohn om sin egen musik.
 FOTO: MIKKEL BERG PEDERSEN

DRØMMEN

Selvom pladebranchen er i krise, udsender flere og flere danskere deres musik selv. BT ser i disse dage nærmere på tendensen. Hvad er drømmen? Hvorfor udsender man plader på et marked, der bugner? Er man klar til skuffelsen, når musikken drukner i mængden?

